

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 491/2014-40

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. augusta 2014 predbežne prerokoval sťažnosť Rozhlasu a televízie Slovenska, Mlynská dolina, Bratislava, zastúpeného Advokátskou kanceláriou RELEVANS, s. r. o., Dvořákovo nábrežie 8A, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Alexander Kadela, vo veci namietaného porušenia základného práva na slobodu prejavu zaručeného v čl. 26 ods. 1, 2 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na slobodu prejavu zaručeného v čl. 10 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6 Co 543/2013 zo 7. októbra 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Rozhlasu a televízie Slovenska o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. decembra 2013 doručená sťažnosť Rozhlasu a televízie Slovenska, Mlynská dolina,

Bratislava (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na slobodu prejavu zaručeného v čl. 26 ods. 1, 2 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na slobodu prejavu zaručeného v čl. 10 ods. 1 a 2 dohovoru rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co 543/2013 zo 7. októbra 2013.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že žalobca R. Z. (ďalej len „žalobca“), sa žalobou podanou 26. júla 2007 Okresnému súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) domáhal proti žalovanému sťažovateľovi ochrany osobnostných práv, do ktorých mal sťažovateľ zasiahnuť 22. mája 2007 odvysielaním niektorých výrokov v reportáži nazvanej „Trafikanti“ v rámci relácie Reportéri. Žalobca požadoval odvysielanie ospravedlnenia za konkrétne výroky a náhradu nemajetkovej ujmy.

Okresný súd rozsudkom č. k. 9 C 118/2007-68 z 18. októbra 2011 žalobu žalobcu zamietol s odôvodnením, že odvysielané výroky považoval za hodnotiace úsudky, ktoré sa týkali hodnotenia činnosti žalobcu ako ministra zdravotníctva Slovenskej republiky (ďalej len „minister zdravotníctva“), teda osoby verejne činnej, u ktorej sú limity prijateľnej kritiky širšie.

Proti tomuto rozhodnutiu súdu prvého stupňa podal žalobca odvolanie, na základe ktorého krajský súd uznesením sp. zn. 6 Co 47/2012 z 29. júna 2012 rozsudok okresného súdu ako vecne nesprávny zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Okresný súd súc viazaný právnym názorom odvolacieho súdu následne rozsudkom č. k. 9 C 118/2007-135 z 26. marca 2013 uložil sťažovateľovi povinnosť odvysielat' ospravedlnenie žalobcovi a v časti o zaplatenie nemajetkovej ujmy žalobu zamietol.

Proti uvedenému rozhodnutiu podal odvolanie sťažovateľ. Krajský súd rozsudkom č. k. 6 Co 543/2013-155 zo 7. októbra 2013 však napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil.

Sťažovateľ tvrdí, že krajský súd svojím rozhodnutím zasiahol do jeho základného práva na slobodu prejavu, základného práva na súdnu ochranu, ako aj do práva na spravodlivé súdne konanie.

Podľa slov sťažovateľa «vo veci vedenej pred Porušovateľom nebol výklad legislatívneho textu právnej normy a jeho uplatnenie v súlade s Ústavou SR a Dohovorom...

Z... výrokov malo v zmysle výrokovej časti Rozsudku prvostupňového súdu dôjsť k zásahu do osobnostných práv Navrhovateľa odvysielaním nepravdivých informácií...

Uplatnením testu proporcionality... v prejednávanej veci... dospejeme k zásadne odlišným právnym záverom riešenia stretu práva na slobodu prejavu s ochranou osobnostných práv, s tým, že výsledkom konfliktu je nevyhnutnosť (potreba) poskytnúť ochranu slobode prejavu...

Skutočnosť, že Navrhovateľ je osoba verejne činná (politik), ktorá sa v súvislosti s výkonom svojej funkcie nevyhnutne a spravidla vedome otvorene vystavuje podrobnému skúmaniu zo strany novinárov a širokej verejnosti a musí prejavovať väčšiu mieru tolerancie...

Sťažovateľ bol v čase odvysielania relácie verejnoprávnu, národnou, nezávislou, informačnou, kultúrnou a vzdelávacou inštitúciou, ktorá poskytovala službu verejnosti v oblasti televízneho vysielania...

... odvysielaním reportáže reagoval zo svojej pozície verejnoprávneho masmédia na aktuálne otázky transformácie zdravotníckych zariadení. Účelom a cieľom reportáže bolo podať objektívny, nestranný, neskreslený a vyvážený náhľad na dôležitú otázku verejného záujmu – zdravotníctvo, poskytovanie zdravotnej starostlivosti a nakladanie s verejnými zdrojmi...

... úlohou a ani cieľom reportáže nebolo poškodiť obraz Navrhovateľa v očiach širokej verejnosti... Jedná sa len o poskytnutie vyvážených a pluralitných informácií o dianí v Slovenskej republike potrebných na slobodné utváranie názorov...

Sťažovateľ je ako verejnoprávna televízia masmédiom, a teda nositeľom slobody prejavu, preto sa na neho vzťahuje zvýšená ochrana (privilegované postavenie) čl. 26 Ústavy SR poskytovaná novinárom a masmédiám pri informovaní o veciach verejného záujmu...

... obsahom a aj cieľom reportáže bolo predovšetkým informovanie širokej verejnosti o konzekvenciách reformy zdravotníckych zariadení formou transformácie na neziskové organizácie... za účelom slobodného utvárania si názorov divákov o zdravotníctve, poskytovaní zdravotnej starostlivosti a nakladaní s verejnými prostriedkami...

Pokiaľ zo strany niektorých osôb... došlo ku kritike modelu transformácie, nesledovalo sa ňou ohováranie, znevažovanie, či škandalizácia Navrhovateľa, ale len kritika systému ako takého, ktorý, podľa ich názoru, umožňoval využívať legislatívne nedostatky transformačného zákona s dopadmi na oblasť ekonomického a personálneho substrátu v transformovaných zariadeniach...

Reportáž... bola odvysielaná v investigatívno-publicistickom programe..., teda v programe na to vhodnom...

... autorom reportáže je Sťažovateľ v pozícii novinára/žurnalistu/masmédia, teda osoba s privilegovaným postavením z hľadiska zvýšenej ochrany slobody prejavu najmä pri informovaní verejnosti o veci verejného záujmu...

Prvostupňový súd... posúdil prvý z výrokov [„mnohí dostávali od ministra Z. trafiky a usadzovali sa v správnych a dozorných radách, za nejaké iné možné protislužby“] ako skutkové tvrdenie...

Bližšie skutočnosti, ktoré by viedli Porušovateľa alebo Prvostupňový súd k vysloveniu právneho názoru o tom, že Výrok č. 1 je skutkovým tvrdením, však v odôvodnení oboch rozhodnutí všeobecných súdov absentujú, čo možno považovať za prejav arbitrárnosti v rozhodovaní oboch súdnych inšancií...

Právne posúdenie veci Porušovateľom, ako aj jeho právnym názorom zaviazaným Prvostupňovým súdom, však nemožno považovať za správne. Intenzitou svojej nesprávnosti sa dostáva do rozporu s namietanými právami garantovanými Ústavou SR a Dohovorom, s prihliadnutím na posúdenie výroku D. v intenciách skutkového tvrdenia alebo hodnotiaceho úsudku.

... nemožno v kontexte celej reportáže bez ďalšieho... v prípade Výroku č. 1 konštatovať, že sa jedná o skutkové tvrdenie a zaťažiť tak Sťažovateľa dôkazným bremenom. Aj skutkové tvrdenie je totiž chránené právom na slobodu prejavu a striktné bazírovanie na preukazovaní pravdivosti akýchkoľvek zverejnených informácií by sa stalo neprekonateľnou prekážkou aktuálnej a celospoločensky mimoriadne citlivej problematiky...

Za zásadnú považuje Sťažovateľ tiež skutočnosť, že Porušovateľ a aj Prvostupňový súd úplne v odôvodnení svojich rozhodnutí opomenuli uviesť dôvod, pre ktorý nedošlo k uverejneniu ospravedlnenia D. v printových médiách, ale sústredili sa výlučne na konštatovanie, že D. mal záujem sa Navrhovateľovi ospravedlniť.

K uverejneniu ospravedlnenia D. nedošlo z dôvodu, že D. vzal predmetné ospravedlnenia späť...

Výrok č. 1 D. v celkovom kontexte reportáže nevybočoval z medzi prípustnej kritiky, teda nepredstavoval exces zo Sťažovateľovho práva na slobodu prejavu...

Výkon práva kritiky transformačného systému zdravotníckych zariadení teda nepredstavuje neoprávnený zásah do osobnostných práv Navrhovateľa. A contrario, právne posúdenie veci, aké prezentoval Porušovateľ a aj Prvostupňový súd, je v rozpore so slobodou prejavu a právom verejnosti na informácie garantované v čl. 26 Ústavy SR a čl. 10 Dohovoru...

Prvostupňový súd... posúdil druhý z výrokov[„Z. model transformácie je tunelovanie, tichá privatizácia, rozkrádanie majetku“] ako hodnotiaci úsudok.

S takýmto právnym posúdením veci sa Sťažovateľ stotožňuje. Zásah do svojich Ústavou SR a Dohovorom garantovaných práv však vidí v jeho sankcionovaní za výkon práva kritiky, ktoré je imanentnou súčasťou práva na slobodu prejavu, ako parciálna oblasť hodnotiaceho úsudku...

Mimo skutočnosti, že Porušovateľ neposkytol Sťažovateľovi svojim konaním a rozhodovaním ochranu práva na slobodu prejavu, identifikuje Sťažovateľ svojim charakterom ústavné nedostatky výsledkov rozhodovacej činnosti Porušovateľa a Prvostupňového súdu aj v zásahu do práva Sťažovateľa na spravodlivý súdny proces.

... z odôvodnenia Rozsudku prvostupňového súdu... v zásade nevyplýva žiadne skutočné odôvodnenie samotného rozhodnutia.

Prvostupňový súd sa... žiadnym spôsobom nevysporiadal s odôvodnením základných otázok, t. j. prečo je Výrok č. 1... skutkovým tvrdením a Výrok č. 2 hodnotiacim úsudkom... Z obsahu Rozsudku prvostupňového súdu v týchto súvislostiach najmä nie je zrejmé, akými úvahami sa prvostupňový súd riadil pri hodnotení dôkazov a ako vec (odôvodnene) právne posúdil...

Porušovateľ... Sťažovateľovi napriek riadne podanému a odôvodnenému odvolaniu neposkytol ochranu práva na spravodlivý súdny proces. Všeobecný súd tak podľa Sťažovateľa konal v rozpore s ustanovením čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ktoré mu ukladajú povinnosť v odôvodnení rozhodnutia podať jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky zásadné skutkové a právne otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

Ďalší z nedostatkov... je identifikovateľný v nedostatku aplikácie ústavne konformného výkladu všeobecnými súdmi, keď na zistený skutkový stav nepoužili ústavne súladne interpretovanú právnu normu, a svojim rozhodovaním obmedzili právo Sťažovateľa na slobodu prejavu akceptáciou zásahu do osobnostných práv Navrhovateľa...

... podľa výrokovej časti Rozsudku prvostupňového súdu mal v reportáži odznieť výrok, v zmysle ktorého „Z. model transformácie je tunelovanie, tichá privatizácia, rozkrádanie majetku“, takýto výrok, a to ani čo do časti obsahu... v reportáži Sťažovateľa nikdy neodznel...

... v reportáži V. uviedla pojem „rozpredávanie majetku“, ktorého explicitnú ani implicitnú hodnotu nemožno ani v náznakoch porovnávať s obsahom pojmu „rozkrádanie majetku“.

Sťažovateľ považuje za nesúladné s právom na spravodlivé súdne konanie, pokiaľ sa má Navrhovateľovi ospravedlniť za výroky, ktoré v jeho reportáži nikdy neodvysielal.

Odvysielanie Porušovateľom „nanúteného ospravedlnenia“ je preto hrubým a bezprecedentným zásahom nielen do práva na spravodlivý súdny proces, ale aj do práva na slobodu prejavu...

Je nutné konštatovať, že vzhľadom na kontext prípadu je porušením práva Sťažovateľa, pokiaľ v Rozsudku porušovateľa v spojení s Rozsudkom prvostupňového súdu absentuje riadne odôvodnenie rozhodnutia, všeobecné súdy neposkytli ochranu Sťažovateľovmu právu na slobodu prejavu keď ústavne nekonformne vyložili dotknuté

ustanovenia objektívneho práva a uložili Sťažovateľovi povinnosť ospravedlniť sa Navrhovateľovi za výroku, ktoré v reportáži Sťažovateľa neodznegli...».

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil, že:

„Základné právo Sťažovateľa na slobodu prejavu podľa čl. 26 ods. 1, 2 a 4 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 10 ods. 1 a 2 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základné právo Sťažovateľa na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením (správne má byť rozsudkom, pozn.) Krajského súdu v Bratislave zo dňa 07. 10. 2013 v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 543/2013, bolo porušené.

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 07. 10. 2013 v konaní vedenom pod sp. zn. 6Co 543/2013 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

Krajský súd v Bratislave je povinný zaplatiť Sťažovateľovi trovy konania.“

Sťažovateľ zároveň žiadal, aby ústavný súd rozhodol o dočasnom opatrení, ktorým by odložil vykonateľnosť rozsudku súdu prvého stupňa sp. zn. 9 C 118/2007 z 26. marca 2013 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6 Co 543/2013 zo 7. októbra 2013 v časti uloženia povinnosti odvysielat' ospravedlnenie navrhovateľovi s odôvodnením, že „bezodkladným výkonom Rozsudku porušovateľa v spojení s Rozsudkom prvostupňového súdu, teda odvysielaním ospravedlnenia Navrhovateľovi v znení uvedenom vo výrokovej časti Rozsudku prvostupňového súdu, bude Sťažovateľovi spôsobená nenapraviteľná ujma. Tento názor Sťažovateľa vyplýva z charakteru povinnosti, na ktorú je právoplatnými a vykonateľnými rozhodnutiami všeobecných súdov zaviazaný...

Odklad vykonateľnosti... v časti povinnosti odvysielania reportáže nespôsobuje rozpor so všeobecným záujmom a Navrhovateľovi ním nemôže vzniknúť väčšia ujma, než vznikne jeho odvysielaním Sťažovateľovi...

... Odvysielaním ospravedlnenia by Sťažovateľ s ohľadom na nemožnosť návratu vzniknutého skutkového stavu... poprel všetko to, čoho ochrany sa podaním tejto ústavnej sťažnosti domáha.“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva na slobodu prejavu zaručeného v čl. 26 ods. 1, 2 a 4 ústavy, základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na slobodu prejavu zaručeného v čl. 10 ods. 1 a 2 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6 Co 543/2013 zo 7. októbra 2013.

Podľa čl. 26 ods. 1 ústavy sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Podľa čl. 26 ods. 2 ústavy každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Vydávanie tlače nepodlieha povolovaciemu konaniu. Podnikanie v odbore rozhlasu a televízie sa môže viazať na povolenie štátu. Podmienky ustanoví zákon.

Podľa čl. 26 ods. 4 ústavy slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 10 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice. Tento článok nebráni štátom, aby vyžadovali udeľovanie povolení rozhlasovým, televíznym alebo filmovým spoločnostiam.

Podľa čl. 10 ods. 2 dohovoru výkon týchto slobôd, pretože zahŕňa aj povinnosti aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam, obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci.

Sťažovateľ v sťažnosti podanej ústavnému súdu namieta porušenie ním označených základných práv zaručených ústavou a práv zaručených dohovorom predovšetkým nesprávnym právnym posúdením veci zo strany všeobecných súdov, nesprávnym vyhodnotením odvysielaných výrokov ako skutkových tvrdení, resp. ako hodnotiacich úsudkov a neodôvodnením tejto kvalifikácie dotknutých výrokov, ako aj absenciou „skutočného“ odôvodnenia samotného rozhodnutia a uloženia povinnosti odvysielania ospravedlnenia za výrok, ktorý v reportáži neodznel. Podľa jeho názoru v danej veci všeobecné sudy mali uprednostniť ochranu slobody prejavu pred ochranou osobnostných práv žalobcu, a nie naopak.

Vzhľadom na tieto tvrdenia úloha ústavného súdu spočívala v posúdení, či krajský súd napadnutým rozsudkom ústavne akceptovateľným a udržateľným spôsobom rozhodol vo veci sporu o ochranu osobnosti medzi sťažovateľom (žalovaným) a žalobcom (ministrom zdravotníctva), u ktorého sťažovateľom odovysielanými výrokmi malo podľa názoru všeobecných súdov dôjsť k neprípustnému zásahu do jeho osobnostných práv, najmä do jeho práva na profesionálnu česť.

Ústavný súd konštatuje, že konflikt dvoch uvedených ústavou chránených hodnôt (sloboda prejavu zaručená čl. 26 ústavy a ochrana osobnosti zaručená čl. 19 ústavy) nemožno vzhľadom na ich povahu vyriešiť normatívne, t. j. na všeobecnej úrovni pre každý jednotlivý prípad. Je to úloha najmä všeobecných súdov, aby pri prerokovávaní konkrétneho sporu zisťovaním miery dôležitosti oboch v kolízii stojacich ústavných hodnôt dospeli k záveru o potrebe uprednostnenia jednej z nich. To korešponduje s už judikovaným názorom ústavného súdu, podľa ktorého všetky základné práva a slobody sa chránia len v takej miere a rozsahu, dokiaľ uplatnením jedného práva alebo slobody nedôjde k neprimeranému obmedzeniu, či dokonca popretiu iného práva alebo slobody (IV. ÚS 256/07). Ak záver všeobecných súdov plynúci z porovnávania dvoch ústavou chránených hodnôt nie je arbitrárny alebo zjavne neodôvodnený, a tak súčasne ústavne neudržateľný, nemá ústavný súd dôvod doň zasahovať. Ústavný súd totiž v zmysle svojej ustálenej judikatúry nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, s výnimkou ich arbitrárnosti alebo zjavnej neodôvodnenosti majúcej za následok porušenie základného práva (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

Vychádzajúc z týchto hľadísk ústavný súd pristúpil k preskúmaniu napadnutého postupu a rozhodnutia druhostupňového súdu.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku sp. zn. 6 Co 543/2013 zo 7. októbra 2013, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu č. k. 9 C 118/2007-135 z 26. marca 2013, okrem iného uviedol:

«Súd prvého stupňa zistil správne skutkový stav veci, vyvodil z neho správny právny záver a svoje rozhodnutie aj riadne odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi rozsudku súdu prvého stupňa a konštatuje ich správnosť (§ 219 ods. 2 O. s. p.).

K odvolacej argumentácii žalovaného odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa vychádzal z právneho názoru odvolacieho súdu vyjadreného v zrušujúcom uznesení z 29. 6. 2012 č. k. 6 Co 47/12-114. V tomto uznesení odvolací súd konštatoval, že si je vedomý toho, že limity prijateľnej kritiky sú širšie u politických osobností než u súkromných osôb. Súčasne však odvolací súd uviedol, že v prejednávanej veci boli tieto limity prekročené. Je pravda, že inkriminované výroky M. D. a V. V. predstavujú ich subjektívne názory, ale to nič nemení na tom, že pokiaľ mali charakter skutkového tvrdenia, žalovaného zaťažovala povinnosť preukázať ich pravdivosť, a pokiaľ mali charakter hodnotiacich úsudkov, žalovaný bol povinný preukázať, že vychádzali z pravdivých premís. V uvedenom zrušujúcom uznesení odvolací súd uviedol, ktoré výroky treba považovať za skutkové tvrdenia (výrok M. D. „viem, že mnohí dostávali od ministra Z. rafiky a usadzovali sa v správnych a dozorných radách za nejaké možné iné protislužby“) a ktoré predstavujú hodnotiace úsudky (výroky M. D. a V. V. „čomu má Z. model slúžiť: tichá privatizácia, tunelovanie, rozkrádanie majetku“, resp. „Z. model transformácie je tunelovanie, tichá privatizácia, rozkrádanie majetku“). Žalovaný nepreukázal ani pravdivosť skutkového tvrdenia M. D. a ani to, že predmetné hodnotiace úsudky vychádzali z pravdivých premís.

Odvolací súd súhlasí so žalovaným v tom, že verejne činné osoby sa musia podrobiť kritike, ktorá môže byť vo verejnom záujme. ESLP v tejto súvislosti judikoval, že hranice prípustnosti zásahu do ochrany osobnosti osôb verejného záujmu sú podstatne širšie ako vo vzťahu k súkromnej osobe, osoba verejného záujmu sa nevyhnutne a spravidla vedome otvorene vystavuje podrobnému skúmaniu zo strany novinárov a širokej verejnosti a musí prejavovať väčšiu mieru tolerancie (Oberschlick proti Rakúsku). Treba však vziať do úvahy,

že inkriminované výroky neboli vyslovené v dobrej viere za účelom poskytnutia presných a spoľahlivých informácií a z tohto hľadiska preto žalovaný ich odvysielaním nepostupoval v súlade s „povinnosťami a zodpovednosťou“ vyplývajúcich z čl. 10 ods. 2 Dohovoru.

Z toho vyplýva, že rozsudok súdu prvého stupňa je v napadnutej vyhovujúcej časti vecne správny a preto ho odvolací súd v tejto časti potvrdil podľa § 219 ods. 1 O. s. p.»

Pretože odvolací súd sa v súlade s § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, a v odôvodnení sa obmedzil na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, ústavný súd považoval za potrebné uviesť podstatné dôvody rozsudku okresného súdu:

«Odvolací súd uznesením zo dňa 29. 6. 2012 č. k 6 Co 47/12-114 rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V rozhodnutí vyslovil názor, že predmetné výroky boli súčasťou televízneho spravodajského vysielania týkajúceho sa vecí verejných. Podstatou sporu je teda stret slobody prejavu žalovaného ako prevádzkovateľa televízneho vysielania, s ochranou cti žalobcu, ktorý v inkriminovanom čase vykonával funkciu ministra zdravotníctva. Išlo teda o osobu tzv. verejného záujmu. Tieto osoby sú síce pre ich verejnú činnosť, t. j. činnosť, ktorá vyvoláva u verejnosti pozornosť, posudzované kritickejšie, ani im však nemôže byť odopretá súdna ochrana podľa § 11 a nasl. Obč. zákonníka.

Výrok M. D. „viem, že mnohí dostávali od ministra Z. trafiky a usadzovali sa správnych a dozorných radách, za nejaké iné možné protislužby“ má charakter skutkového tvrdenia. Bolo teda na žalovanom, aby preukázal jeho pravdivosť (dôkaz pravdy). Treba tiež vziať do úvahy, že tento výrok podľa názoru odvolacieho súdu nebol v predmetnej relácii vyslovený v dobrej viere za účelom poskytnutia presných a spoľahlivých informácií a žalovaný teda nepostupoval v súlade s „povinnosťami a zodpovednosťou“, ktoré pre novinárov vyplývajú z čl. 10 ods. 2 Dohovoru. Súčasne je odvolací súd toho názoru, že tento výrok sa dotýka závažným spôsobom cti žalobcu, pretože navodzuje dojem, ako by žalobca vo funkcii ministra zdravotníctva umožnil netransparentné obsadzovanie postov v transformovaných zariadeniach.

Ďalší výrok M. D. „čomu má Z. model slúžiť: tichá privatizácia, tunelovanie, rozkrádania majetku“ a výrok V. V. v predmetnej televíznej relácii „Z. model transformácie je tunelovanie, tichá privatizácia, rozkrádanie majetku“ sú hodnotiacimi úsudkami, ktorých pravdivosť nemožno priamo overiť. Ide teda o kritiku a to podľa názoru odvolacieho súdu, kritiku neprípustnú, pretože v konaní nebolo preukázané, že by vychádzala z pravdivých premís, teda z objektívne overiteľných pravdivých faktov. Okrem toho, nejde o konkrétnu kritiku, keďže nie je podopretá konkrétnymi faktami, ale iba všeobecnými formuláciami. Aj týmito výrokmi bol preto vykonaný neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcu. Aj v prípade týchto výrokov je odvolací súd toho názoru, že ich účelom nebolo poskytnutie presných a spoľahlivých informácií týkajúcich sa situácie v zdravotníctve televíznym divákom, ale išlo skôr o cieľnú snahu o diskreditáciu žalobcu a jeho činnosti vo funkcii ministra zdravotníctva a to navyše nepodopretú žiadnymi konkrétnymi skutočnosťami a faktami. Treba tiež vziať do úvahy, že sám autor spomenutých výrokov M. D. sa chcel žalobcovi za ne ospravedlniť v denníku Pravda a v týždenníku Plus 7 dní, ale tieto periodiká jeho ospravedlnenie neuverejnili. Naviac, M. D. na pojednávaní pred súdom prvého stupňa dňa 17. 9. 2009 uviedol doslova: „týmto výrokom som nechcel povedať, že nejaká konkrétna osoba dostala priamo od ministra Z. trafiku, alebo inú výhodu, nakoľko na to nemám konkrétne dôkazy“. Odvolací súd zdôraznil, že si je vedomý toho, že ako to správne uviedol súd prvého stupňa - limity prijateľnej kritiky sú širšie u politických osobností dnes už súkromných osôb. Tieto limity však boli v prejednávanej veci prekročené. Inkriminované výroky sú totiž spôsobilé ohroziť osobnostné práva žalobcu a to najmä jeho právo na profesionálnu česť. Odvolací súd nepochybuje o práve žalovaného vo svojich reláciách kriticky rozobrať veci verejné a v rámci nich aj otázky týkajúce sa zdravotníctva. Nie je však možné tolerovať, aby namiesto informovania televíznych divákov o (kritickom) stave zdravotníctva, sa divákom predkladajú ničím nepodložené „úvahy“, ktorých jediným cieľom je očiernenie žalobcu.

Prvostupňový súd doplnil dokazovanie výsluchom žalovaného, ktorý uviedol, že má za to, že žalovaný ako verejnoprávna inštitúcia má povinnosť informovať verejnosť a výroky, ktoré odzneli v relácii boli len hodnotiace úsudky, k nim sa mal možnosť vyjadriť samotný žalobca a túto nevyužil. Išlo o subjektívne názory autorov týchto vyjadrení a to D.

a V. Z uvedených dôvodov nemôže ani preukázať pravdivosť tvrdení D. a V., ktoré odzneli v televíznej relácii...

Súd prvého stupňa po vrátení veci žalobe vyhovel v časti v ktorej sa žalobca domáhal ospravedlnenia za výroky odvysielané v televíznej relácii „Reportéri“ dňa 22. 5. 2007 z dôvodu, že žalovaný nepreukázal pravdivosť skutkového tvrdenia („viem, že mnohí dostávali od ministra Z. trafiky a usadzovali sa v právnych a dozorných radách, za nejaké iné možné protislužby“). Žalovaný nepreukázal že hodnotiace úsudky („čomu má Z. model slúžiť: tichá privatizácia, tunelovanie, rozkrádanie majetku“, „Z. model transformácie je tunelovanie, tichá privatizácia, rozkrádanie majetku“) vychádzajú z objektívne overiteľných pravdivých faktov. Žalovaný neunesol dôkazné bremeno, ktoré ho v spore zťažuje, preto súd prvého stupňa v časti ospravedlnenia žalobe vyhovel a rozhodol tak ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku.»

Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“), ktorú ústavný súd konštantne zohľadňuje vo svojej rozhodovacej činnosti, sloboda prejavu predstavuje jeden zo základných pilierov demokratickej spoločnosti, jednu zo základných podmienok jej rozvoja a sebarealizácie jednotlivca. Uplatňuje sa nielen vo vzťahu k „informáciám“ a „myšlienkam“, ktoré sa prijímajú priaznivo, resp. sa pokladajú za neurážlivé a neutrálne, ale aj k tým, ktoré urážajú, šokujú alebo znepokojujú štát alebo časť obyvateľstva. Vyžaduje si to pluralizmus, znášateľnosť a veľkorysosť, bez ktorých nemožno hovoriť o „demokratickej spoločnosti“ (Handyside proti Spojenému kráľovstvu, sťažnosť č. 5493/72, rozsudok zo 7. decembra 1976, § 49).

Sloboda prejavu však so sebou prináša i povinnosti a zodpovednosť, a preto podlieha podmienkam a obmedzeniam, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti na ochranu definovaných legitímnych záujmov, medzi ktoré nepochybne patrí aj ochrana práv a slobôd iných. Preto v niektorých situáciách musí sloboda prejavu ustúpiť. Limitačné klauzuly v čl. 26 ods. 4 ústavy a čl. 10 ods. 2 dohovoru explicitne uvádzajú dôvody obmedzenia slobody prejavu, pričom ide o obmedzenia, ktoré musia zodpovedať vždy demokratickému charakteru spoločnosti („opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné“). Dôvodom takéhoto obmedzenia môže byť aj

„ochrana práv a slobôd iných“, teda okrem iného aj záruky vyplývajúce zo základného práva na ochranu osobnosti v rozsahu garantovanom v čl. 19 ústavy a konkretizovanom najmä v § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktoré chránia súkromné osoby pred neoprávnenými zásahmi zo strany iných súkromných osôb alebo štátu (m. m. IV. ÚS 107/2010, III. ÚS 501/2012, IV. ÚS 472/2012). Rovnováha verejného a súkromného záujmu je dôležitým kritériom na určovanie primeranosti obmedzenia každého základného práva a slobody (PL. ÚS 7/96). Tento právny názor je právne relevantný aj pre určenie rozsahu, v akom sa priznáva právo prijímať, vyhľadávať a rozširovať idey a informácie.

V prípadoch tvrdeného porušenia základného práva na slobodu prejavu rozsudkom všeobecného súdu je preto potrebné skúmať, či zásah do slobody prejavu sťažovateľa bol v súlade so zákonom, sledoval legitímny cieľ a či bol nevyhnutný v demokratickej spoločnosti.

Dôležitou parciálnou otázkou v sporoch tohto typu (ochrana osobnosti) je vo vzťahu k inkriminovaným výrokom, ktorými malo byť zasiahnuté do osobnostných práv, aj nevyhnutnosť dôsledného rozlišovania medzi skutkovými tvrdeniami a hodnotiacimi úsudkami (názormi).

V prípade skutkových tvrdení musí žalovaný (v tomto prípade sťažovateľ) spravidla preukázať ich pravdivosť, ak má byť v spore úspešný. Naproti tomu u hodnotiacich úsudkov nemožno uvažovať o ich pravdivosti či nepravdivosti, a to práve preto, že hodnotiaci úsudok je vyjadrením subjektívneho názoru, a preto samozrejme nepodlieha ani dokazovaniu. Môže však byť neprimeraný v prípade absencie akéhokoľvek skutkového základu (Hrico proti Slovenskej republike z 20. júla 2004, De Haas a Gijssels proti Belgicku z 24. februára 1997).

Podobne ESLP pri posudzovaní limitov slobody prejavu starostlivo rozlišuje medzi faktmi a hodnotiacimi úsudkami. Existenciu faktov možno preukázať, zatiaľ čo otázka pravdivosti hodnotiacich úsudkov nepripúšťa dôkazy (napr. Feldek c. Slovenská republika,

rozsudok z 12. júla 2001). Aj keď hodnotiaci úsudok vzhľadom na svoj subjektívny charakter vylučuje dôkaz pravdy, musí vychádzať z dostatočného faktického základu (Jerusalem c. Rakúsko, rozsudok z 27. februára 2001).

Ústavný súd, rovnako ako súdy všeobecné, zohľadnil skutočnosť, že žalobca bol v rozhodnom čase verejne činnou osobou (minister zdravotníctva), preto bol povinný tolerovať i také zásahy do svojej osobnosti, ktoré tolerovať iné osoby nie sú povinné. Toto zúženie sféry ochrany osobnosti žalobcu však neznamená, že by bol povinný strpieť uvádzanie nepravdivých tvrdení na svoju adresu alebo hodnotiacich úsudkov, ktoré nemajú oporu v pravdivých faktoch alebo z nich logicky nevyplývajú. Ústavný súd tiež uznáva, že chránené slobodou prejavu sú aj informácie šokujúce či znepokojujúce, novinárska sloboda zahŕňa aj určitú mieru zveličovania alebo dokonca provokácie (podobne napr. II. ÚS 54/2010, III. ÚS 501/2012).

Poukazujúc na citované časti odôvodnení rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu ústavný súd konštatuje, že ku skúmaniu a hodnoteniu merita veci, predmetom ktorej bola ochrana osobnostných práv žalobcu, pristúpil v podstate obdobným spôsobom, ako ústavný súd (resp. ESLP) v otázkach namietaných zásahov do základných práv zaručených v čl. 19 ústavy (osobnostné práva) alebo v čl. 26 ústavy (sloboda prejavu).

Všeobecné súdy, podobne ako pri svojej rozhodovacej činnosti ústavný súd, posudzovali v danom prípade stret „slobody prejavu“ sťažovateľa s právom na „ochranu cti“ žalobcu. Dospeli pritom k záveru, že mantinely prípustnej kritiky žalobcu boli zo strany sťažovateľa prekročené. Tento záver bol odôvodnený tým, že odvysielaný výrok, ktorý súdy považovali za skutkové tvrdenie (*„viem, že mnohí dostávali od ministra Z. trafiky a usadzovali sa správnych a dozorných radách, za nejaké iné možné protislužby“*), sa dotýkal závažným spôsobom cti žalobcu, a to z dôvodu, že výrok navodzoval dojem, *„akoby žalobca vo funkcii ministra zdravotníctva umožnil netransparentné obsadzovanie postov v transformovaných zariadeniach“*. Pritom judikatúrou vyžadovaný dôkaz pravdivosti takéhoto skutkového tvrdenia v konaní predložený nebol. Sám autor tohto výroku pred okresným súdom uviedol, že konkrétne dôkazy nemá.

Ďalšie dva výroky („čomu má Z. model slúžiť: tichá privatizácia, tunelovanie, rozkrádania majetku“ a „Z. model transformácie je tunelovanie, tichá privatizácia, rozkrádanie majetku“) označené ako hodnotiace úsudky súdy oboch stupňov posúdili ako také, ktorých účelom nebolo poskytnutie presných a spoľahlivých informácií týkajúcich sa situácie v zdravotníctve, ale išlo skôr o cieľnú snahu o diskreditáciu žalobcu a jeho činnosti vo funkcii ministra zdravotníctva, a to navyše nepodopretú žiadnymi konkrétnymi skutočnosťami a faktmi.

Vzhľadom na uvedené nemožno súhlasiť s tvrdením sťažovateľa, že rozsudok krajského súdu (v spojení s rozsudkom okresného súdu) nie je odôvodnený. Je evidentné, že konajúce súdy jasne a zrozumiteľne reagovali na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré mali pre vec podstatný význam a dostatočne objasnili skutkový a právny základ svojich rozhodnutí. Svoje právne závery pritom opreli o platnú právnu úpravu a konfrontovali ich s relevantnou rozhodovacou činnosťou ESLP. Odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu jednoznačne postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu bolo plne realizované základné právo účastníkov na spravodlivý proces, a v dôsledku tohto došlo aj k správne rozhodnutiu vo veci samej.

Pokiaľ sťažovateľ namieta nedostatočné odôvodnenie kvalifikácie jednotlivých inkriminovaných výrokov ako hodnotiacich úsudkov a skutkového tvrdenia, t. j. prečo prvý výrok bol považovaný za skutkové tvrdenie a prečo zvyšné dva výroky súdy považovali za hodnotiace úsudky, ústavný súd konštatuje, že z okolností, ktoré sú čitateľné nielen z odôvodnení rozhodnutí ako celkov, ale aj zo samotného znenia dotknutých výrokov vyplýva, prečo ich bolo potrebné hodnotiť práve takto. Ústavný súd pritom nezistil žiadnu skutočnosť, pre ktorú by toto záverečné hodnotenie mal negovať. Napokon, ak by aj ústavný súd nesúhlasil s hodnotením jednotlivých výrokov krajským súdom a prijal by názor sťažovateľa, že tvrdenie „viem, že mnohí dostávali od ministra Z. trafiky a usadzovali sa v správnych a dozorných radách za nejaké možné iné protislužby“, je hodnotiacim úsudkom, nič to nemení na závere, že sťažovateľ v konaní pred všeobecnými súdmi nepreukázal ani to, že by toto tvrdenie vychádzalo z pravdivej premisy.

Ústavný súd v závere uvádza, že v posudzovanej veci sťažovateľ, ktorý má pri ochrane slobody prejavu v zmysle judikatúry EŠLP i ústavného súdu privilegované postavenie, odvysielal reláciu, v ktorej odznegli tvrdenia, ktoré sa neopierali o hodnoverné skutkové zistenia. Ústavný súd rovnako ako judikatúra EŠLP nepopiera právo novinára dopustiť sa aj určitého zjednodušenia či dokonca nepresnosti až prípustného zveličenia, avšak za súčasného rešpektovania zásady, že uverejnenie informácií v relevantnom čase zodpovedalo reálne existujúcim skutočnostiam (porovnaj k tomu napr. nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 156/99). Táto zásada však v uvedenom prípade zo strany sťažovateľa dodržaná nebola.

Za daných okolností možno podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovať záver krajského súdu, že pri konflikte slobody prejavu a práva na ochranu osobnosti bolo v danom prípade potrebné uprednostniť ochranu práva na ochranu osobnosti žalobcu.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd konštatuje, že nezistil žiadnu možnosť porušenia základného práva sťažovateľa na slobodu prejavu zaručeného v čl. 26 ods. 1, 2 a 4 ústavy, základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na slobodu prejavu zaručeného v čl. 10 ods. 1 a 2 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6 Co 543/2013 zo 7. októbra 2013, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie. Vzhľadom na uvedené sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vo vzťahu k námietke sťažovateľa, že výrok V. V. „*Z. model transformácie je tunelovanie, tichá privatizácia, rozkrádanie majetku*“ v odvysielanej reportáži neodznal v tomto znení, t. j. namiesto slova „rozkrádanie“ malo byť použité slovo „rozpredávanie“, ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľ žiadnym spôsobom v sťažnosti nepreukázal a nevyplýva to ani z predložených príloh, že by túto skutočnosť pred všeobecnými súdmi namietal. V nadväznosti na uvedené ústavný súd poznamenáva, že už formuloval právny

názor, podľa ktorého pokiaľ sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, ale nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc (III. ÚS 135/03, III. ÚS 201/04, IV. ÚS 266/08). Z toho vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodnúť o určitej námietke sťažovateľa nemožno založiť až jej uplatnením v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v prípade, ak ju sťažovateľ mohol uplatniť v napadnutom konaní, pričom podľa platného právneho poriadku o nej mohol a aj bol povinný meritórne rozhodnúť iný orgán verejnej moci. Preto, ak takáto situácia nastane, treba podľa názoru ústavného súdu sťažnosť v časti týkajúcej sa takejto námietky odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 284/08, IV. ÚS 340/2013).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd o sťažnosti sťažovateľa rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Pretože sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, neprichádzalo do úvahy zaoberať sa ďalšími jeho požiadavkami (zrušiť napadnutý rozsudok krajského súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, uložiť krajskému súdu uhradiť sťažovateľovi trovy konania), rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo. Z rovnakého dôvodu (odmietnutie sťažnosti) bolo právne bezvýznamné rozhodovať o návrhu na rozhodnutie o dočasnom opatrení.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. augusta 2014